

Михаил Гуров

НАЙ-ЖЕСТОКИТЕ СЕРИЙНИ УБИЙЦИ

От Дкак Изкормвача до Андрей Чикатило

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

НАЙ-ЖЕСТОКИТЕ СЕРИЙНИ УБИЙЦИ

ОТ ДЖАК ИЗКОРМВАЧА ДО АНДРЕЙ ЧИКАТИЛО

Автор: Михаил Гуров

Превод: Горанка Цветкова

Издателство „Паритет“, София

256 стр.

Второ преработено издание. Първото издание на книгата е под заглавие „Убийци и манияци. Серийни престъпления.“

Защо престъпникът убива? Какво го тласка по пътя на насилието и жестокостта – обида, отмъщение, похот, жажда за признание или слава? Защо обикновени хора, които изглеждат като всеки от нас, имат сърце и разум на чудовища? Макар серийните убийци да се срещат рядко, те събират в характера си най-мрачните страни на човешката природа, съчетавайки примитивните и извратени форми на сексуалност и агресивност.

Защо подобни истории пораждаат ужас, но едновременно с това будят и огромен интерес? Авторът, който е бивш криминален репортер, се основава на богат фактически материал. Той разказва за серийните престъпления, като привежда примери от уникални документи, публикува снимки на злодеите, както и откъси от техните изповеди и дневници. Всяка отделна глава представява кратък очерк, изграден по законите на детективския жанр, което прави книгата интригуващо четиво за любителите на тази тематика.

За покупки на книги от сайта

www.paritetbg.com получавате 20% отстъпка.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-510-1

**„Злото, направено от човек,
често го надживява.“**

Агата Кристи

КАКВИ СА ТЕ – СЕРИЙНИТЕ УБИЙЦИ?

Като правило в основата на повечето престъпления лежат определени мотиви, достъпни за осмисляне от обикновения човек. Едно нормално скарване например може да свърши с убийство, стига някой от участниците да размаха нож или да извади пистолет. Един нощен крадец, спипан на местопрестъплението, може да открие стрелба – и въоръженото нападение да завърши с нечия смърт. Една съпругеска караница може да прерасне в страшен скандал, да продължи със сбиване и да приключи с непредумишлено убийство. Загуба на самоконтрол, жажда за плячка, алчност, ревност, мъст... В подобни случаи мотивите на престъпните действия са очевидни. Връзката на жертвите с извършителите се проследява достатъчно ясно.

Серийните убийци са особена категория престъпници. Серийните убийци са немотивирани убийци, „убийци за забавление“, „отдъхващи убийци“, според определението на ФБР, или убийци по влечение. За тях убийството е станало начин на живот, смисъл на цялото им съществуване. Те убиват изключително за удоволствие.

Като правило техни жертви стават напълно непознати хора, които са познавали едва от няколко часа, и в престъ-

пленията липсва явен „логически“ мотив. Връзка между престъпника и жертвата не съществува – жертвата се е оказала случайно на пътя на убиеца, за зла участ е попаднала в полезрението му.

Серийните убийци са най-ужасните и най-безмилостните сред най-жестоките престъпници. Те невероятно трудно може да бъдат „надушени“ и заловени, могат да се местят от град на град, от една част на страната в друга, за да се крият от преследване и на новото място да продължат серията от кървави немотивирани престъпления. Техните действия са практически непредсказуеми, и обикновената, стандартна схема на разследване на престъпленията не дава резултат.

Серийните убийци, които години наред ловуват беззащитни жертви, обмислят ритуала на убийството до последния детайл. Мечтите за убийството, подобно на сексуални фантазии, се въртят в главата им безброй пъти, те „репетират“ своето излизане на сцената, където ще играят главната роля.

Канибалът от Милуоки Джефри Дамър, жесток убиец, сексуален маниак и човекоядец, процесът, срещу когото е един от най-сензационните в историята на САЩ, в последната си дума пред съда се разкайва и иска прошка от родните на жертвите си. Той казва, че много би искал да разбере какво го е направило чудовище. Дамър заявил, че може да се помогне на такива като него, които още са на свобода, ако се знаят причините обикновен човек да се превърне в канибал.

Непонятна сила кара серийните убийци да излизат на лов за хора. Както миризмата на плячката примамва дивия звяр, така те са привлечани от своите жертви, които надуват нощем из улиците, по паркингите на супермаркетите, на парковите алеи и оживените автомагистрала. Набелязвайки подходяща жертва, те упорито и търпеливо я преслед-

ват, вкарвайки я в капана. Серийните убийци често измъчват жертвите си, наслаждавайки се на техните страдания, викове и стонове, наблюдавайки агонията им.

Серийният убиец Хенри Лий Лукас² режел части от тялото на своите жертви и ги карал да гледат как го прави. Когато се докопвал до поредната си жертва, той разказвал до най-големи подробности какво ще ѝ стори и как точно, опивайки се от страха на човека още преди да пристъпи към ритуала на убийството.

Джефри Дамър правел на жертвите си своеобразна лоботомия, пробивайки отвор в черепа им – на мястото, където, както бил прочел в една книга, се намира центърът на волята. В „дупката“ наливал вряла вода или солна киселина. След такава „операция“ една от жертвите му живяла още два дни...

В серийните престъпления често изобщо не се проследява връзка на престъпника с жертвата или тя е толкова незабележима, че да бъде установена става възможно едва след арестуването на заподозрения. Известният серийен убиец Тед Бънди например убивал момичета, които приличали на отхвърлилата го негова годеница – красиви, самоуверени.

Серийният убиец Анатолий Сливко, награден с почетното звание заслужил учител на РСФСР, убивал момчета, членове на организирания от него туристически клуб, защото много преди това при вида на загинал при автомобилна катастрофа пионер в ученическа униформа бил изпитал сексуална възбуда и оргазъм. Сливко се мъчел да забрави ужасната гледка, но „картинката“ така здраво била заседна-

²Хенри Лий Лукас е описван като един от най-профилните серийни убийци в САЩ. Той признава за около 600 убийства, но за достоверна се смята версията за 350. Предполага се, че е извършил много от тях със своя съучастник Отис Туул – двамата изнасилвали, убивали и осакатявали, а понякога и изяждали жертвите си. Бел. прев.

ла в подсъзнанието му, че изисквала постоянно „възпроизвеждане“.

Когато серийният убиец усети опасност, може да се премести в друг град, в друга част на страната, за да продължи пъклените си дела. Тед Бънди се прехвърлил от Сиатъл, щата Вашингтон, където полицията го търсела усилено, в Юта, а после във Флорида – и там продължавал да затрива красиви момичета.

Андрей Чикатило, чието име е станало нарицателно, убивал, както е посочено в криминалното му досие, на територията на Ростовска, Владимирска, Ленинградска, Свердловска, Московска област, в Краснодарския край, в Узбекистан и Украйна в продължение на дванадесет години.

Всички серийни убийци се отличават с поразителната способност да водят съвсем обикновен начин на живот, докато в същото време извършват престъпление след престъпление, действайки под влиянието на някаква натрапчива идея. Животът на серийния убиец протича пред очите на всички, и на околните и през ум не им минава, че е поразен от ужасен недъг.

Тед Бънди, задочник в юридическия факултет на университета на Сиатъл, избирал за жертви красиви студентки. Докато от ръката му гинели момичета, Бънди се готвел за научна работа в областта на правото, занимавал се с политика. Агестационната комисия на щата Вашингтон му присвоила задочно степента доктор по философия, благодарение на което той можел да се занимава с частна практика като психотерапевт.

Спасявайки се от полицейско преследване, Бънди напуснал щата, избягал в Юта, после във Флорида, където най-накрая бил арестуван. Точният брой на жертвите му така и останал неизвестен. Юрист по образование, по време на процеса той си изградил доста квалифицирана защита, но не успял да се измъкне от наказанието...

„Двойният живот“ на серийния убиец Анатолий Сливко продължил повече от двадесет години. Уважаван от съгражданите си, посветил се изцяло на работата с децата, в Невиномиск, където живеел, той бил местната знаменитост. Детско-юношеският туристически клуб, който ръководел, бил прочут далеч зад пределите на града. На клуба били посветени десетки статии в „Пионерская правда“, многобройни предавания по *Всесоюзное радио*. През 1977 година Анатолий Сливко получил званието Заслужил учител на РСФСР. Бил и депутат в градския Съвет на народните депутати.

Когато Сливко бил арестуван и в клуба, ръководен от него, били открити вещественни доказателства за престъпленията му, градът бил изумен – та на този човек хората поверявали децата си!

В книгата си „Серийните убийци. Растящата заплаха“ докторът по медицина Джоел Норис подчертава, че серийните убийци не са отвратителни и не са неприятни. Те съблазняват жертвите си, а не ги заплашват, принуждавайки ги да се подчиняват. Кенет Бианки – Хилсайдския удушвач, умело се възползвал от чара си. Той набелязал една от жертвите си, много красиво момиче, на автобусна спирка. Поканил я да я повози в колата на „приятел“ – всъщност на съучастника си Анджело Буоно. Две други жертви Бианки подмамил с обещание за лесни пари.

Много от престъпниците убийци без проблеми се запознавали с момичета и млади жени, канели ги на разходка в парка или извън града, на гости у дома – и при това никоя от потенциалните жертви не подозирала, че си има работа със сериен убиец, способен на всичко.

За престъпника убийствата са като наркотик, той е движен от извратено влечение към смъртта и живее заради тях, заради краткия миг на емоционалните преживявания. Неговата мания го тласка отново и отново към ловуване на

хора. Той души като озверяло животно, и ето че на пътя му изведнъж се оказва човек, който се откроява сред тълпата – има някак особена усмивка или специфични маниери, или гласът му напомня на убиеца нечия интонация от далечното му минало, или парфюмът на някоя непозната събужда болезнени спомени. И скоро още една жертва се хваща в изкусно заложения капан.²

² Издателство „Паритет“ издаде през декември 2022 г. книгата „**Аз съм серийен убиец! Откровения на най-големите манаици**“ на американските автори Джон Дъглас и Мики Нокс, която съдържа откъси от писма и записи на разговори с убийци и манаици, с които те са работили.

ДЖАК ИЗКОРМВАЧА: КЪРВАВАТА ЛЕГЕНДА НА ЛОНДОН

Късната вечер на 6 август 1888 година. Часовникът на Биг Бен отброил дванадесет удара... В пристанищния район на Лондон Ист Енд около бирените пъбове се разхождали натруфени представителки на най-древната професия... В този момент направил своята „премиера“ човек, в чийто джоб „се спотайвал“ остро наточен нож. Когато под газовия фенер се появила млада жена, той бил готов за сатанинското си дело. Предполага се, че я е нападнал откъм гърба. С лявата ръка ѝ е затиснал устата, а с дясната ѝ е прерязал гърлото. После е запретнал дрехата ѝ и ѝ е разпорил корема. Така в Лондон започнал своята кървава меса извергът, наречен по-късно от медиците Джек Изкормвача. Столичната полиция се оказала безсилна да го залови.

В същата августовска нощ по тъмната улица „Плъмбърс“ в квартал Уайтчапъл се движел констабълът³ Бар. Блюстите-

³ Констабъл (англ. constable) е административна длъжност в англоезичните страни (по принцип в правоохранителните органи). Днес във Великобритания, САЩ, Канада, Нова Зеландия и др. констебъл е нисш полицейски чин. Бел. прев.

лят на реда правел обичайната си нощна обиколка. Прозорците на повечето сгради не светели. В тъмнината мъжът се препънал в нещо меко. Светнал в краката си с фенерчето и отскочил ужасен – пред него в локва кръв лежала жена. Бар се навел и веднага я разпознал – това била тридесет и пет годишната Марта Тейбрам, която наскоро бил разпитвал след хайка в Уайтчапъл. Гърлото ѝ било прерязано, главата ѝ била почти отделена от тялото, дрехите ѝ – разбъркани и подгизнали от кръв. Такова зверско злодеяние констабълът виждал за първи път.

По-късно съдебните медици констатирали, че Марта Тейбрам е с почти напълно прерязано гърло и разпран корем. Пристигналите на местопрестъплението полицаи разпитали местни жители, но никой никого не бил видял, нито бил чул нещо. Делото за убийството на проститутката Марта Тейбрам така и щяло да отшуми незабелязано – в Ист Енд подобни инциденти не били рядкост, ако полицайте не били поразени от жестокостта, с която престъпникът бил заклал жертвата и бил извадил вътрешностите ѝ. Очевидно ставало дума за истински садист.

Минали едва три седмици, и на 31 август, също по среднощ, на улица в района на пазара „Спайтълфийлд“ се чул приглушен женски вик. Дежурните констабъли открили убита друга проститутка – Ан Никълс. И тя била заклана, а всичките ѝ вътрешности – извадени. Гледката не била за хора със слаби нерви! Това идентично на предното престъпление разбунило обществеността. Тя настоявала за обяснения защо е допуснато подобен ужас да се повтори и защо полицията не взема необходимите мерки.

Следователите пребродили целия град в търсене на поне някакви свидетелства за личността и местонахождението на престъпника. Но нищо съществено не успели да намерят. Трябва да се имва предвид, че в Англия, за разлика от Франция в края на XIX век криминалистиката като

Джак Изкормвача. Восъчна фигура

наука тепърва се зараждала. Картотеката на престъпните елементи още била в процес на създаване. В нея едва започвали да се внасят основните метрични данни, но без дактилоскопия – пръстови отпечатащи. Престъпникът, отнел живота на проститутките, бил нетипичен, поведението му не се поддавало на логика. В картотеката нямало никакви сведения за него.

Късно вечерта на 8 септември същата година, когато над Лондон вече се спускала мъгла, поелият отново по „ловната“ си пътека човек призрак съзрял под един газов фенер самот-

на женска фигура. Това била проститутката Ани Чапман. Тя вече се канела да се прибира, когато изведнъж някой я нападнал в гръб, сграбчил я за косата и я дръпнал към себе си. Остър нож потънал в гърлото ѝ. По-нататък всичко се случило като при предната жертва – убиецът разрязал корема на падналата на паважа жена и изтръгнал вътрешностите ѝ.

Рано сутринта докладвали за това трето престъпление на началника на лондонската полиция Чарлз Уорън. Той веднага се разпоредил специални отряди да започнат да патрулират по улиците не само в Ист Енд, но и в целия град. За издирването на Джак Изкормвача били мобилизирани всички полицейски сили на Скотланд Ярд. Не останали не обискирани нито едно мазе, нито един таван. Всяка нощ по двама-трима униформени претърсвали кварталите Уайтчапъл, Спайтълфийлд, Степни. Никакви резултати. Престъпникът се притаил. Разтревожените проститутки организирани дежурство, излизали на „работата“ по две-три.

Дошъл обаче 13 септември. Елизабет Страйд била малко над тридесет. Била опитна професионалистка, умеела да привлича мъжете, но тази нощ нямала нито един клиент. Как точно е била нападната, никога не се разбрало. Във всеки случай се разиграл почти същият кървав спектакъл – запушване на устата, проблясващо под фенера острие, прерязано гърло, разпран корем. Тялото на Страйд било открито около 1 часа през нощта в Уайтчапъл. Причината за смъртта ѝ била ясно обособен разрез, който прекъсвал главната артерия от лявата страна на шията.

Същата нощ намерила смъртта си още една проститутка – Катрин Едоуз. Тялото ѝ било открито 45 минути след това на Страйд. Гърлото ѝ било прерязано, а коремът ѝ – разпран, останала дълга и дълбока назъбена рана. Левият бъбрек и основната част на матката били извадени. Измежду многото актове на садизъм, извършени върху мъртвото момиче, било и орязване на ушната мида.

На местопрестъплението били намерени и първите веществени доказателства – от жертвата се отдалечавала кръвава диря, която полицаите последвали. Тя свършвала пред стена, на която било изписано с тебешир: „**The Juwes are the men that will not be blamed for nothing**“ („Евреите не са хора, които ще бъдат обвинени без нужда“).

Полицейският началник Уорън заповядал надписът веднага да се изтрие. Опасявал се, че той може да предизвика погром сред еврейското население⁴. Скоро един местен чиновник получил по пощата странно писмо, чийто автор признавал, че е Джек Изкормвача. И за доказателство прилагал парче от човешки черен дроб.

Големият шум, вдигнал се след петото поред зверско убийство, принудил министъра на вътрешните работи да направи изявление. Той обявил награда от хиляда фунта стерлинги за залавянето на жестокия престъпник. В лондонската полиция били направени персонални промени – неколцина ръководни лица били принудени да подадат оставка. С поста си се простил и полицейският шеф Уорън. На негово място назначили Монро, а за началник на отдела за криминално разследване – бившия адвокат Робърт Андерсън.

На разпит минали стотици хора, десетки бездомни крадци и всякакви съмнителни обитатели на града били прибрани зад решетките. Сред тях обаче не бил най-важният – серийният убиец. След септемврийските вълнения настъпила тишина. Октомври отминал без инциденти. Скоро обаче призрачното спокойствие било нарушено.

⁴ Всички престъпления на Джек Изкормвача били извършени в бедняшкия квартал Уйтчапъл. Населението на района се увеличило значително, след като там се настанили множество еврейски емигранти, бягащи от Руската империя. В резултат се увеличила безработицата, престъпността, алкохолизма, проституцията. Бел. прев.

Мери Джейн Кели не излизала на улицата. Не стояла под газов фенер. И все пак тайнственият нападател избрал именно нея за шеста жертва. Тялото ѝ било намерено с прерязано гърло и разпран корем на 9 ноември в евтин хотел в Ист Енд. На нея серийният убиец бил отделил най-много време. Проститутката била осакатена до такава степен, че първоначално полицаите не успели да установят самоличността ѝ.

Този път един човек все пак бил видял някакъв мъж да излиза от стаята на Кели. И го описал така: среден ръст, 35-годишен, с голям нос, черна коса и завити нагоре тънки мустаци. Полицията започнала издирване по това описание. Патоанатомите се заели с анализи на извършените престъпления. Помежду си наричали убиеца хирург – този човек явно бил запознат с медицината. С тънък нож, подобен на огромен скалпел, той прерязвал гърлото на жертвата, отнемал живота ѝ, а после разпарял корема ѝ. Правел всичко това съвсем професионално, като истински патоанатом, и прякорът му бил абсолютно адекватен.

Една от съдебномедицинските експертизи гласяла: „Аутопсията установи тридесет и девет наранявания, нанесени с два вида хладно оръжие – нож с дълго острие и хирургичен скалпел. Десет наранявания на гърлото, седемнадесет на гърдите, тринадесет на корема...“. Описанието на стаята на една от жертвите напомняло инвентаризационен акт на анатомичен театър. Обикновено извергът най-напред прерязвал гърлото на жертвите си, след което разпарял корема и ровел във вътрешностите им. В някои от случаите изрязвал външните и вътрешните полови органи и ги вземал със себе си. В други случаи се задоволявал с това, да ги накълцва на малки парчета. Всички жертви лири жени, обикновено малко над четиридесет години, известни в своите кръгове проститутки.